

Så er der endelig forsvaret, hvor vi jo kan se, at alle organisationerne og alle de forsvarsfolk, vi alle sammen løber ind i, er godt tilfredse med forsvarsforliget, fordi det økonomiske niveau er godt, men også fordi man ved den flerårsaftale, der ligger nu, har mulighed for at planlægge og ordne forsvaret sådan, at det bliver effektivt. Det må også være frustrerende at have en offentlig organisation, som på grund af en for kort planlægningshorisont faktisk er en tom skal på flere områder.

Den strukturændring, der ligger heri – man kan så have alle de lokalpolitiske synspunkter med hensyn til, om det er det ene eller det andet, der skulle ske – er jo logisk, også set fra forsvarers side; man skal ikke have halvtomme kaserne stående med store udgifter, når man i virkeligheden kan klare sig for mindre og derfor få mere for sine penge. Så det er vi også tilfredse med.

Flere ordførere har nævnt satsmiddelpuljen, og det vil jeg da også gøre, og selvfølgelig vil jeg specielt nævne den indsats omkring de sindslidende, der ligger heri. Når jeg gør det, er det, fordi jeg måske både i dag og i morgen godt vil have lov til at markere, at i virkeligheden er sagen omkring de sindslidende et godt eksempel på, at Folketinget kan blive klogere.

Jeg husker, da man i 1989 begyndte at rejse denne diskussion. I al beskedenhed var jeg én af dem, der gjorde det, men der var flere, også SF og dele af Socialdemokratiet rejste den diskussion. Der var ikke meget lydhørhed for den. Der var ingen, der betragtede det som noget specielt problem. Jeg husker, at den daværende sundhedsminister nærmest hånlige afviste det, hver gang vi rejste nogle spørgsmål.

I løbet af 1990-91 kom der så flere penge til området, men stadig væk var der brede dele af Folketinget, der ikke rigtig forstod, hvordan verden ser ud. Og i dag er det altså sådan, at alle Folketingets partier kappes om at gøre noget for de sindslidende i vores land. Ja, det er gået så vidt, at vi i fællesskab er enige om, at man ikke må tage partipolitisk patent på sagen om de sindslidende, og hørere kan man vel dårlig nå i det danske Folketing.

Jeg synes, det er en meget flot markering økonomisk af den enighed, som jeg så håber vil markere sig endnu en gang ved forespørgselsdebatten i februar, at man dér vil markere, at man faktisk har opdaget, at der var en gruppe her, der blev tabt frygteligt i det danske samfund. Det har altså taget en 4-5-6 år, før det er

slået rigtig igennem, men jeg mener, at regeringen har gjort meget for det, og nu har Folketinget så fulgt det op, alle partier står sammen, og det håber jeg vi kan blive ved med. Det er godt for det danske velfærdssamfund, at den skamplet, som behandlingen af de sindslidende er og har været, kan blive visket ud og vi kan komme videre med noget, vi kan være bekendt.

Endelig vil jeg da selvfølgelig godt sige tak til trafikministeren, som bøjede sig for argumenter omkring nogle motorveje rundt om i landet, f.eks. i Nordjylland. Man kan godt grine, og man kan godt synes, at det er en lille diskussion, men jeg vil da godt holde fast i, at for mig har det afgørende i den diskussion været, hvad også hr. Risgaard Knudsen har sagt ved utallige lejligheder, at det ikke så meget drejede sig om noget asfalt, det drejede sig om nogle løfter, der var givet, og nogle aftaler, der skulle holdes. Jeg er meget godt tilfreds med på regeringens renommés vegne at kunne sige, at jeg synes, at det, at man skriftligt giver tilsagn i februar om noget, man så overvejer at fjerne i maj, men ender med ikke at fjerne, fordi man godt ved, man har lovet ikke at fjerne det, er en god holdning, der beviser, at også de nuværende ministre faktisk vil leve op til de aftaler, de indgår, og det skal regeringen have tak for.

Alt i alt synes jeg, vi kan være det her bekendt. Det er et godt forlig. Min kommentar, efter at det blev indgået, var, at det er den bedste finanslov, jeg har set i den tid, jeg har været i Folketinget. Det er selvfølgelig ikke i århundredet, men det er i al fald en god række år tilbage under skiftende regeringer, og jeg synes bestemt, at vi kan sætte et godt stempel på denne finanslov og være tilfredse med den. Ikke mindst – og det vil jeg også markere i morgen – skal Det Konservative Folkeparti have tak for, at det er lykkedes.

Så vil jeg endelig sige tak til finansministeren og også Finansministeriets embedsmænd i lighed med, hvad Venstres ordfører tidligere gjorde. Vi har fået en flot service. Vi har et effektivt system. Vi har fået mange gode svar. Vi har stillet mange gode spørgsmål, men vi har også fået mange gode svar.

Så vil jeg helt specielt naturligvis sige tak til Finansudvalgets sekretariat. Det vil jeg, fordi jeg som formand for Finansudvalget ikke kun møder sekretariatet i forbindelse med finansloven, men i det daglige, og er der nogen, der slider og slæber i det her hus, så er det Vecht og hans kolleger i sekretariatet for Finansudvalget.